

SỐ 772

KINH ĐẠI THỪA TỨ PHÁP

Hán dịch: Đồi Đường, Tam tạng Địa-bà-ha-la, người xứ Thiên Trúc.

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Bạc-già-phạm ở tại khu vườn rừng Kỳ-đà Cấp cô độc nơi thành Thất-la-phiệt, cùng với chúng đại Bí-sô một ngàn hai trăm năm mươi vị và vô lượng chúng Đại Bồ-tát.

Khi ấy, Đức Thế Tôn bảo các Bí-sô:

–Có bốn pháp, Đại Bồ-tát trọn đời phải luôn thực hành, cho đến tuy gặp lúc phải chết, cũng không bỏ.

Bốn pháp đó là:

1. Các Bí-sô, Bồ-tát, trọn đời cho đến bỏ thân mạng cũng nhất định không bỏ tâm Bồ-đề.
2. Các Bí-sô, Bồ-tát trọn đời cho đến bỏ thân mạng, nhất định không bỏ Thiện tri thức.
3. Các Bí-sô, Bồ-tát trọn đời cho đến bỏ thân mạng, không được xả bỏ sự ưa thích hành nhẫn nhục.
4. Các Bí-sô, Bồ-tát trọn đời cho đến bỏ thân mạng, nhất định không xả bỏ hạnh A-lan-nhã.

Các Bí-sô! Bốn pháp như vậy, Bồ-tát trọn đời thường luôn giữ vững, thà chết quyết không xả bỏ.

Khi ấy, Đức Thế Tôn tuyên lại nghĩa này và nói kệ:

*Người thông minh trí tuệ
Nên phát tâm Bồ-tát
Thường nghĩ Nhất thiết trí
Luôn gần Thiện tri thức.
Ưa thích hạnh nhẫn nhục
Ở nơi chốn lan-nhã
Giống như sư tử chúa
Lìa các sự sợ hãi.*

Những người có trí tuệ sáng suốt, tu hành pháp này nhanh chóng vượt khỏi lưới của ma ác, mau chứng đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Đức Bạc-già-phạm thuyết giảng kinh này xong, các Bí-sô... đều hoan hỷ phụng hành.

□